

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקעח

ערב ש"ק פ' חוקת, בדר"ח תמוז ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

IN LOVING MEMORY OF MY DEAR FATHER-IN-LAW

Reb Dovid Asniel ben Reb Eliyahu ע"ה Ekman

Passed away on 5 Sivan - Erev Shavuot, 5765

ת.נ.צ.ב.ה.

DEDICATED BY HIS SON-IN-LAW AND DAUGHTER

Rabbi & Mrs. Yosef Y. and Gittel Rochel Shagalov

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

3

בירור בענינו של ג' תמוז / משיחת ש"פ קרת, ג' תמוז ה'תשמ"ה

7 "הוא בחיים" - מוסף מיוחד לג' תמוז

7

משה רבינו הודיע מראש שהוא יחי" כל ימות יהושע / לקט שיחת מיוחד בענין "הוא בחיים"

11 זמן הגאולה

11

הקשר דפרשת "חוקת" לזמן הגאולה / פרשת השבוע באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

12

אין לשענר מה כחו של יהודי לפעול ע"י החלטה טובה / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 כתי"ק - פרסום ראשון

13

סדר הנהגתם של התלמידים השלוחים / צילום נדיר מהנהגת הרבי על שיחת ש"פ חולדות ה'תשד"מ

770-

(ע"י התלחשויות התלמידים בינם לבין עצמם, או אפילו פנים של העדר שביעות רצון), וכיו"ב, כי:

נוסף לזה שענין של מחלוקת כו' הוא דבר בלתי רצוני ואסור כו', וכפרט כאשר נמצאים ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריכה להיות השתדלות מיוחדת בנוגע ל"אהבת ישראל" עד לאופן של "אחדות ישראל", כדי לבטל את הסיבה היחידה לענין הגלות, הענין ד"שנאת חנם"⁶.

הנה מלבד זה, בנוגע לתלמידים השלוחים ישנו ענין נוסף - שהנהגה כזו היא ההיפך הנגמר ממטרת שליחתם ו

ולכן, כאמור, יש להתדבר על כל הענינים בדרכי נועם ובדרכי שלום, ובסופו של דבר - **לציית להנהלת הישיבה**, וכל זה - גם במקרה שהתלמיד בטוח ב"מאה אחת" שהצדק עמו!

וכמו כן מובן, שבירור וליבון כל ענינים אלו (בדרכי נועם כו') צריך להיות על-אחר דוקא, ולכן, אין לשלוח "מכתבים" לכאן כו'.

ובנוגע לפועל:

חלמידים השלוחים שיש להם טענות נגד הנהלת הישיבה (ואפילו גם לאחר כהני"ל) - יתבוננו בינם לבין עצמם, להחליט: אם הם מסוגלים לקבל על עצמם את מרות הנהלת הישיבה - "מה טוב ומה נעים שבת וגו'"⁷, ואם לאו - מוטב להם לארוז את חפציהם... ולחזור למקום שממנו נשלחו!

ג. ויה"ר שבקרוב ממש "תרבה הדעה והתכמה כו"⁸, תרבה התכמה בינה⁹ ודעת - והנהגה באופן ד"האמת והשלום אהבו"¹⁰, באופן של שלום, אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ועי"ז זוכים - כאמור - לביטול כללות ענין הגלות (מכיון שבטלה הסיבה כו'), ומיד השם ילקט¹¹ את כאר"א, ויקהל גדול (לשון יחיד) ישבו הנה¹², לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש - "עיר שחוברת לה יחדיו"¹³, ולבית המקדש השלישי - "מקדש אדני כוננו ידיך"¹⁴.

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

והנהגה -
אצל אומ"ה
(קט"ו) ר"א

ג' תמוז
ה'תש"ה

מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת **מרים** בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה **אלבז**
 נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד - ת.נ.צ.ב.ה.
 יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
 נדבת: **מרים, מדרכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי**

בירור בענינו של ג' תמוז

מישהו יכול לטעון: אמנם שומעים ביאורים, הסברות וראיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפרע – אבל הוא לא מחוייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת תרפ"ז, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סברה שזהו ענין של גלות?! • אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? הרי אתה שמעת אודות הגאולה, ועכשיו הנך יודע שג' תמוז הוא אתחלתא דגאולה, ובמילא, בודאי שהנך מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר הוספה בעבודתך כבר כג' תמוז באופן ד"כפליים לתושי"!" • קטעים משיחת ש"פ קרה, ג' תמוז ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

הדרך לזה, כבכל ענין וענין, על-ידי שמעיינים בתורה, "אסתכל באורייתא וברא עלמא"¹, ו"תורה אור"² – התורה מאירה ונותנת לברר כל דבר ודבר.

ב"תורה אור" גופא יש לעיין במיוחד בחלק ההלכה שבתורה – כי בשאר חלקי התורה יתכנו סברות לכאן ולכאן ו"אלו ואלו דברי אלקים חיים"³, היינו, ב"תורה אור" גופא שתי הסברות הם "דברי אלקים חיים", משא"כ ההלכה נותנת בירור באופן אחד דוקא, אמת לאמתו, ו"הוי" עמו – שהלכה כמותו בכל מקום"⁴.

ובענינו – צריכים להסתכל בהלכה ולראות מהו החילוק בין העונש דבית האסורים (היכן שבעל המאסר והגאולה הי' עד לג' תמוז) לגבי העונש דגלות (בעיר

א. התוועדות זו קשורה עם ג' תמוז, נוסף לזה שקשורה ליום השבת, כמובן ופשוט.

ג' תמוז הוא היום שבו יצא בעל המאסר והגאולה מבית האסורים, על מנת ליסוע לעיר מקלטו – קאסטראמא, כפי שהממשלה שפטה אותו.

בשעת מעשה הי' אז ספק האם הענין לטובה או לא; אמנם "כלפי שמיא גליא" שזה הי' לטובה ו"אתחלתא דגאולה", אבל כלפי בשר ודם הי' בזה ספק.

לאחמ"כ התברר גם למטה שהענין לטובה, כיון שזו היתה ה"אתחלתא דגאולה", שאח"כ הביאה לגאולה של י"ב-י"ג תמוז כששחררו אותו לגמרי (גם מהגלות בקאסטראמא), עד לשנה הבאה – הגאולה והיציאה מהמדינה ההיא למדינות שבהם יכול הי' להרביץ תורה ומצוות ולהפיץ את המעיינות חוצה בלי מניעות ועיכובים.

ב. כיצד אפשר לברר האם ג' תמוז הוא ענין לטובה או לא?

(1) זח"ב קסא, רע"ב.

(2) משלי ו, כג.

(3) עירובין יג, ב. וש"נ.

(4) סנהדרין צג, ב. וראה שבת קלח, ב.

בס"ד. משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו, היתשר"מ.

א. בהמשך להמדובר לעיל אודות ענין השליחות. שהנאי הראשון והעיקרי שבזה הוא – קיום רצון המשלח,

הרי כאן המקום להזכיר גם אודות התלמידים (תלמידי ישיבה ואברכי אכולל) השלוחים לכל מקום ומקום [הן אלו שנשלחו מהכא להתם והן אלו שנשלחו מהתם להכא]. שעליהם לזכור תמיד אודות תוכן ומטרת שליחותם – ללמוד תורה במקום (ישיבה או כולל) שאליו נשלחו. ולהיות "נרות להאיר"¹, ובכל ענינים אלו – להתנהג ע"פ הוראת הנהלת הישיבה או הכולל (שלשם נשלחו).

וכמדובר כמ"פ בארוכה² שתלמידים צריכים להיות כפופים למרות הנהלת הישיבה (או הכולל). לשמור על סורי הישיבה, לציית לדברי ראש הישיבה. המשפיע³ וכו', וכאשר-שולחים תלמידים למקום מסוים, מובן ופשוט שכונת השליחות אינה כדי שהם "ימלאו את מקומם" של ראשי-הישיבה. המשפיעים וכו' (או אפילו שיהיו שוים אליהם). אלא הכוונה היא – כפופים – שהתלמידים יהיו כפופים למרות הנהלת הישיבה, ובאופן כזה ימלאו את שליחותם בלימוד התורה, ובכללות הנהגתם באופן ד"נרות להאיר".

ומכיון שבחרו בהם להיות "שלוחים" – הרי זו הוראה שהם מהמובחרים ומהמשובחים שבתלמידים⁴, ובודאי העריכו ותחילה שבחם למלא שליחות זו במילואה (שהרי איני מבקש אלא לפי כחן⁵), ולכן, צריכים הם להתנהג באופן המתאים לכך.

ב. ועפ"ז – במקרה שישנם טענות ואי-שביעות-רצון אצל התלמידים כלפי הנהלת הישיבה, הרי העצה לזה היא – להתדבר עם ראש הישיבה או המשפיע [או (באם לא הועיל) עם אלו שעומדים על גביהם במקום (בידיעת הר"י) – באקום שכן נקבע הקרב ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו]. כחשאי, ופשיטא – בלא רעש, להציע בפניהם את דבריהם בדרכי נועם ודרכי שלום – דרך התורה, ואם הנהלת הישיבה תמצא שיש ממש בדבריהם, בודאי יתקנו הדברים על הצד היותר טוב. לשביעות רצונם של התלמידים.

ופשיטא – שח"ו לעשות שערורי' ומחלוקת. וגם לא "מחלוקת שקטה"

ענין

ה'תש"ז

קאסטראמא), ומכך ניתן יהי' ללמוד האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז על מנת לנסוע לקאסטראמא היתה לטובה או לא.

ג. מוצאים בהלכה, שיש חומרה בזה מה שאין בזה: מצד אחד בית האסורים חמור יותר מהגלות, ולאידך גלות חמורה יותר מבית האסורים:

חומרת העונש של בית האסורים (לגבי חומרת העונש של גלות) בהלכה, יובן מכך שאחד מה"ארבעה צריכין להודות", הוא "מי שהי' חבוש בבית האסורים ויצא"⁵, ואילו היוצא מגלות לא נזכר בארבעה אלו.

נוסף לזה, בית האסורים אינו עונש ע"פ תורה, ואדרבה, הוא היפך התורה [. משא"כ גלות היא עונש ע"פ תורה, וכמ"ש לגבי "מכה נפש בשגגה"⁶ שצריך גלות לעיר מקלט.

ד. עפ"י יובן מדוע בג' תמוז בשנה ההיא – כשבעל המאסר והגאולה יצא מהמאסר על-מנת לגלות לעיר מקלטו קאסטראמא – הי' ספק, וספק ע"פ תורה, האם זהו ענין לטובה או להיפך:

מזה מובן, שהעונש דבית האסורים חמור יותר מהעונש דגלות – מצד זה שהוא היפך התורה⁶. [. וכמו-כן בנוגע למאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שהי' ענין חמור ביותר בהיותו עונש היפך התורה. כלומר, נוסף על-כך שכל המאסר הי' בניגוד והיפך התורה ומצוותי, גם עצם העונש על זה – ענין המאסר – הי' היפך התורה.

ובענין זה העונש דבית האסורים חמור יותר מהעונש דגלות.

[.] וגם בפשטות – בגלות לא מוגבלים כ"כ כמו בבית האסורים, אפשר להסתובב ולהיות יחד עם אנשי ביתו, לאכול ולעשות מה שרוצים (במקום זה עצמו), ואדרבה –

(5) ברכות נד, ב. רמב"ם הל' ברכות פ"י ה"ח. טושו"ע או"ח ר"ס ר"ט. סדר ברכות הנהנין לאדה"ז פ"ג ס"ב.

(6) מסעי לה, יא.

(6*) בהנחה אחרת מהתועדות זו שנדפסה ב'התועדות' תשמ"ה ח"ד ע' 2355 הובא ענין זה באופן אחר. ולהעיר מהמבואר בענין זה בשיחות-קודש תשל"ו ח"א ע' 611 ואילך עיי"ש.

סדר הנהגתם של התלמידים השלוחים

בקשר עם זמן הקיץ ולקראת יציאתם של רבים מתלמידי התמימים לשליחות, הבאנו (בע' 15-14) צילומים נדירים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשד"מ (נדפסה בלקו"ש חכ"ה ע' 344 ואילך, ובלה"ק ב'התועדות' תשד"מ ח"א ע' 524 ואילך)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

ומכיון שבחרו בהם להיות "שלוחים" – הרי זו הוראה שהם מהמובחרים ומהמשובחים שבתלמידים. ובודאי העריכו אותם תחילה שבכחם למלא שליחות זו במילואה (שהרי איני מבקש אלא לפי כחן), ולכן, צריכים הם להתנהג באופן המתאים לכך.

ב. ועפ"ז – במקרה שישנם טענות ואי-שביעות-רצון אצל התלמידים כלפי הנהלת הישיבה, הרי העצה לזה היא – להתדבר עם ראש הישיבה או המשפיע [או (באם לא הועיל) עם אלו שעומדים על גביהם במקום (בידיעת הר"י) – שכן נקבע הסדר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו], בחשאי, ופשיטא – בלא רעש, להציע בפניהם את דבריהם בדרכי נועם ובדרכי שלום – דרך התורה, ואם הנהלת הישיבה תמצא שיש ממש בדבריהם, בודאי יתקנו הדברים על הצד היותר טוב, לשביעות רצונם של התלמידים.

ופשיטא – שח"ו לעשות שערורי' ומחלוקת, וגם לא "מחלוקת שקטה" (ע"י התלחשויות התלמידים בינם לבין עצמם, או אפילו – סבר פנים של העדר-שביעות-רצון), וכיו"ב, כי:

נוסף לזה שענין של מחלוקת כו' הוא דבר בלתי-רצוי ואסור כו'. ובפרט כאשר נמצאים ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריכה להיות השתדלות מיוחדת בנוגע ל"אהבת ישראל" עד לאופן של "אזדות ישראל", כדי לבטל את הסיבה היחידה לענין הגלות, הענין ד"שנאת חנם", הנה מלבד זה, בנוגע לתלמידים השלוחים ישנו ענין נוסף – שהנהגה כזו היא ההיפך הגמור ממטרת שליחותם! **ובמילא – מבטלים הם ובטלה שליחותם***.

...ובנוגע לפועל:

תלמידי השלוחים שיש להם טענות נגד הנהלת הישיבה (ואפילו – גם לאחר כהנ"ל) – יתבוננו בינם לבין עצמם, להחליט: אם הם מסוגלים לקבל על עצמם את מרות הנהלת הישיבה – "מה טוב ומה נעים שבת וגו'", ואם לאו – מוטב להם לארוז את חפציהם... ולחזור למקום שממנו נשלחו!

(7) מכות י, א. רמב"ם הל' רוצח ושמירת נפש רפ"ז.

(8) מצוה תי.

(9) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1063. חח"י ע' 226.

(10) יחזקאל לו, כה. וראה יומא פה, ב – במשנה.

רמב"ם הל' מקוואות בסופן.

(* רמב"ם הל' שלוחין ושותפין (. .)

אין לשער מה כחו של יהודי לפעול ע"י החלטה טובה

ועוד ועיקר – שע"י ההוספה במעשינו ועבודתינו בכהנ"ל ממהרים ומזרזים ופועלים תיכף ומיד ממש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

וההתחלה בזה – מקבלת החלטה טובה, שהרי, אי-אפשר לשער כחו של יהודי מה שיכול לפעול ע"י החלטה טובה, ומה גם שאין צורך "לשער", כיון שהרמב"ם פוסק הלכה בורוה שע"י "מצוה אחת", מעשה אחד, דיבור אחד, ואפילו מחשבה אחת, "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט לאחר ששמענו דברים ברוים מנשיא דורנו שנשאר רק "לצחצח את הכפתורים", וכשמסיימים צחצוח הכפתורים, בודאי שתיכף ומיד בא משיח צדקנו!
(משיחת ג' תמוז ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

ג' תמוז - לכתחילה אריבער

ענין זה שיהי הוי' אלוקינו עמנו כאשר ה' עם אבותינו, הוא ענין מלכתחילה אריבער, שהרי אינו מנסה (מלכתחילה ארונטער) ע"י כובד ראש, צדקה, הכנה וסיוע וכו', אלא שעובד עבודתו מלכתחילה אריבער ויודע שהענין הכי נעלה (באופן שאין למעלה הימנו) הם האבות כמאמר רז"ל אין קוראין אבות אלא לשלשה, ואעפ"כ מתחיל עבודתו בענין הכי נעלה (מלכתחילה אריבער) דיהי הוי' אלוקינו עמנו כאשר ה' עם אבותינו. ובפרט לפי הפירוש הנ"ל שזהו גם לשון הבטחה, הרי זה לכתחילה אריבער שלא בערך יותר [ולהעיר מהמובא לעיל שפסוק זה ה' התחלת שיחת נשיא דורנו בג' תמוז, שגם ענין ג' תמוז הוא מלכתחילה אריבער. כי בתחלה חשבו שהענין דג' תמוז הוא ענין הפכי, ירידה בהגלות, ואח"כ התברר שזה ה' אתחלתא דגאולה. דזה עצמו הוא ענין של לכתחילה אריבער].

(קטע ממאמר ד"ה יהי' הוי' אלוקינו עמנו גו', אור ל"ג תשרי ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

המודר מוקדש

לז"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

לבוא, ובמילא גם לגאולה מגלות זו הפרטית, שהרי כל גאולות שם חד הוא¹¹.

ולכן כאשר יוצאים מהמאסר והולכים לעיר מקלט – קאסטראמא, הרי זה ענין טוב. לאידך גיסא, היתה סברא ע"פ תורה שעונש הגלות בקאסטראמא חמור יותר מהמאסר בבית האסורים – כי כל זמן שהי' במאסר עוד לא ניתן פס"ד ברור (מאוה"ע) מה יהי' דינו, ובמילא היתה קיימת אפשרות שישחררו אותו לגמרי. משא"כ כאשר יצא מהמאסר וגלה לקאסטראמא, ה' זה לאחרי שפסקו פס"ד ברור שעליו ללכת לגלות, ולאחר שנותנים פס"ד בפועל קשה לשנותו, כפשטות הענין, ובפרט ש"מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא"¹².

ונמצא, שהספק בדבר (האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז היתה לטובה או לא) הוא ספק ע"פ תורה.

ומזה גופא שהי' ספק בדבר פה למטה – מובן, שהי' ספק למעלה, ומכך נשתלשל הספק למטה.

אמנם באמת "כלפי שמיא גליא" שלפועל זה יתברר לטובה, ו"נעוץ תחלתו בסופן"¹³ – אך למעלה גופא ישנם חילוקי דרגות: ישנה דרגא נעלית בבחי' "לבא לפומיא לא גליא"¹⁴ ובה אכן יודעים שבפועל ג' תמוז הוא ענין טוב, אבל ישנה דרגא תחתונה יותר שלגבי' ישנו ספק בדבר, וממנה נשתלשל הספק למטה – שאפי' אצל יהודים ה' ספק האם זהו דבר טוב.

ועד כדי כך ה' הספק – שאפילו אצל נשיא דורנו, עכ"פ בדיבורו בגלוי, לא שמעו אז

(11) ראה פרש"י ד"ה אתחלתא – מגילה יז, ב.

(12) ברכות נח, א. זח"א קצז, רע"א. ח"ג פרשתנו קעו, ב.

(13) ספר יצירה פ"א מ"ז.

(14) זו"ח בראשית ח, א. מדרש תהלים ט, ב. וראה ג"כ זח"א רנג, א. סנהדרין צט, א (בפרש"י שם).

שזה ענין של גאולה, ואדרבה – ענין של גלות. ה. [.] במה דברים אמורים – שהי' (דרגא שבה ה') ספק פה למטה בגלוי – בשנה ההיא, אבל במשך הזמן, ועאכו"כ עכשיו, נתגלה שהיציאה מהמאסר בג' תמוז היתה ה"אתחלתא דגאולה", שאח"כ הביאה לגאולה גם מעיר מקלטו בי"ב-י"ג תמוז, עד שבשנה הבאה יצא לגמרי ממדינה ההיא, ואזי נקבע יום זה ליום של גאולה, כפי שכותב במכתבו הידוע¹⁵ [ע"ד מה שהי' בנס חנוכה – ש"לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה"¹⁶].

וסופו מוכיח על תחלתו – סוף הענין גילה שגם תחלת הענין בג' תמוז (שלכתחילה ה' ספק וסברא שזה ענין של ירידה) הוא יום גאולה – "אתחלתא דגאולה".

זאת-אומרת: הגאולה היא לא רק מכאן ולהבא, היינו מזמן בירור הספק ואילך, שהרי אין בכך כל חידוש מאחר וזה כבר נתברר – אלא הגאולה היא גם מלמפרע, מעיקרא.

ו. [.] מכך מובנת ההוראה לכאו"א בעמדנו בג' תמוז:

מישהו יכול לטעון, אמת אמנם ששומעים ביאורים, הסברות וראיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפרע – אבל הוא אינו חייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת תרפ"ז, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סברא שזהו ענין של גלות!?

אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? הרי אתה שמעת אודות הגאולה, ובמילא עכשיו הנך יודע שג' תמוז הוא "אתחלתא דגאולה", ואתה שמעת מה שבעל הגאולה כותב במכתבו הידוע¹⁵ (לחגיגת י"ב תמוז הראשונה) ש"לא אותי בלבד גאל

(15) נדפס בסה"מ תרפ"ח ע' קמו ואילך. תש"ח ע' 263 ואילך. אג"ק שלו ח"ב ע' פ ואילך.

(16) שבת כא, ב.

שהוא לא עושה כלום, הוא לא מעלה בקודש כלל אפי' במצוה אחת!
אומרים לו: אין צורך לטרוח ולחפש באיזו מצוה להעלות בקודש – כיון שבעל הגאולה כבר הודיע, שהשליחות של זורנו זה היא לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

במילא יש לו מיד את ההוראה מג' תמוז, שעליו לעשות את העבודה ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"מעלין בקודש", בהפצת המעיינות חוצה בתור חלק מהפצת היהדות, או להיפך: הפצת היהדות בתור חלק מהפצת המעיינות חוצה.

וכמדובר כמ"פ²⁰ הדיוק בכל ג' הלשוניות "פוצו מעיינותיך חוצה": עליו להביא את המעיינות עצמם, באופן דיפוצו, ובחוצה ממש, עד שפועל מהחוצה שיהי' דירה לו ית' בתחתונים.

והיות שתובעים ממנו עבודה זו, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"²¹, בודאי שיש לו את הכחות לפעול זאת בשמחה ובטוב לבב, בשמחה אמיתית ובטוב לבב אמיתי,

שהרי הקב"ה מברך אותו בבני חיי ומזוני רויחי, ובכולם – רויחי.

(20) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1119 ואילך ובהערות. וראה סה"ש תנשא ח"ב ע' 691 ואילך (שיחת ג' תמוז).
(21) במדבר"ר פ"ב, ג. תנחומא נשא יא.

הקב"ה ב"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל (רק) יכונה" – במילא, בודאי שהנך מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוז באופן ד"כפליים לתושי"¹⁷!

ויתירה מזו: לא רק שאתה מחוייב בזה, אלא כיון שישנו ציווי "מעלין בקודש"¹⁸, צריכה להיות אצלך הוספה בעבודה בכל שנה ושנה, אפילו לגבי העבודה כפי שהיתה בפעם הראשונה בשנת תרפ"ז!

וממשיך להקשות: באיזה פרט בעבודתו עליו להעלות בקודש, הרי ישנם תרי"ג מצוות?

והרי באיזו מצוה שרק יתחיל – יבוא מיד ה"קלוגינקער" בריצה ויטען: מי אתה "יא-טיביע-דאם" שתוכל למדוד באיזו מצוה מהתרי"ג מצוות להעלות בקודש, כאשר התורה אומרת¹⁹ "לא תהא יושב ומשקל במצוותי' של תורה" אלא "קלה שבקלה" ו"חמורה שבחמורה" הם שוות; בכל מצוה שרק יתפוס – יטען ה"קלוגינקער": הרי ישנם עוד תרי"ב מצוות! ומה יוצא מזה בפועל –

(17) איוב יא, ו.

(18) ברכות כח, א. וש"נ. זח"ג קסב, רע"ב.

(19) תנחומא עקב ב. דבר פ"ו, ב. יל"ש יתרו רמז חצר. משלי רמז תקלז.

הקשר דפרשת "חוקת" לזמן הגאולה

"חוקת" – הו"ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – ע"פ מארז"ל¹ "שלשה באין בהיסח הדעת . . משיח מציאה"², שהפירוש ד"היסח הדעת"³, הוא, "למעלה מבחי' הדעת"⁴, היינו, שהדעת בזמן הזה אינו בערך כלל להדעת שיתגלה בביאת משיח צדקנו, כשיקויים היעוד "מלאה הארץ דעה את ה"⁵, "כולם ידעו אותי"⁶.

ועד"ז בנוגע לזמן הגאולה שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דילוג על כל החשבונות שע"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח"⁷) שהקב"ה "דילג על הקץ"⁸, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקיצין שהרי לפני ריבוי שנים כבר "כלו כל הקיצין"⁹, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"¹⁰, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹¹.

ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקותי תלכו"¹², דקאי על העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה דדורנו זה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של מסירת-נפש.

[.] ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה האמיתית והשלמה, כולל גם שמהפכים ומשנים השם דגלות לגאולה, ע"י המשכת האל"ף, אלופו של עולם, שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"¹³.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיכף ומיד ממש ובפועל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל גם מלשון מישוש בידים, בגשמיות ממש, ביש הנברא שמתאחד עם יש האמיתי¹⁴.

(משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תש"נ - בלתי מוגה)

(8) ראה פס"ר פ' החודש ז'. ועוד.

(9) סנהדרין צז, ב.

(10) להעיר, שענינים של "כפתורים" הוא לחבר שני צדי הבגד באופן שצד הימין גובר על צד השמאל, ועי"ז נעשה גם הבירור דצד השמאל – ע"ד ובדוגמת הבירור ד"כלאים" שהם מצוה (בציצית וב) בגדי כהונה, בבית המקדש.

(11) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(12) ר"פ בחוקותי.

(13) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(14) ראה ביאור"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ועוד.

(1) סנהדרין צו, א.

(2) ולהעיר ממש"נ (תהלים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי" – שביאת דוד מלכא משיחא היא באופן של מציאה.

(3) שבודאי אינו כפשוטו, שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא", ומבקשים ג"פ ביום "ותחזינה עינינו בשובך לציון", ובימות החול מבקשים גם "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – תפלה ובקשה, שהיא גם מלשון הבטחה.

(4) אגה"ק ס"ד.

(5) ישעי' יא, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים בסופן.

(6) ירמ' לא, לג.

(7) בא יב, מג.

המדור מוקדש

לעיני אורי אהרן יואל בן יוסף ארי לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב
ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, כגאולה האמיתית והשלמה
ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

משה רבינו הודיע מראש שהוא יחי' כל ימות יהושע

- נערך על-ידי מערכת "יחי המלך"*

א. בסוף פ' וילך, עה"פ¹ "כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחיתון", מקשה רש"י: "והרי כל ימות יהושע לא השחיתו, שנאמר² ויעבוד העם את ה' כל ימי יהושע?" ומבאר: "מכאן שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו, שכל זמן שיהושע חי, ה' נראה למשה כאילו הוא חי".

וצריך להבין, איך שייך לומר דמכיון ש"ה' נראה למשה כאילו הוא חי" לכן כתוב בתורה שהיא תורת אמת - "אחרי מותי", והתורה מתכוונת אחרי מות יהושע? הרי לכאורה, לפי האמת - בני ישראל לא חטאו אחרי מיתת משה, ואיך שייך לומר שמצד 'דמיונו' של משה ("כאילו הוא חי"), יהי' כתוב כך בתורת אמת?

ואף שלמשה נדמה "כאילו הוא חי", מכל-מקום, הרי לפועל כתוב בתורת אמת שמשה מת³, וא"כ הדרא קושיא לדוכתא: הרי כל ימות יהושע לא השחיתו?

ב. והביאור בזה:

על משה רבינו לא שייך לומר שיש לו רק 'דמיונות' ("כאילו הוא חי") אך האמת אינה כך, אלא **כן הוא האמת!** והתורה היא תורת אמת, ולפועל כשיהושע חי הנה גם משה חי!

וכל החידוש בזה הוא, שלא רק שכן היא האמת, אלא גם משה הרגיש זאת ואמר על עצמו "אחרי מותי", היינו אחרי מות יהושע. ולא כיעקב אבינו שאומרים עליו "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"⁴, אך יעקב בעצמו לא אמר זאת; משא"כ כאן במשה, הנה הוא גופא הרגיש זאת בנפשו ואמר "אחרי מותי".

ולא רק שמשה רבינו חי **בנשמתו** בחייו של יהושע (כי אין זה חידוש), אלא עיקר הענין הוא "שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו", זאת אומרת, ש"ה' נראה למשה כאילו הוא חי" **בגופו**, כי גם גופו של משה חי כמו נשמתו.

ג. והביאור בזה, ע"ד מה שאומרים⁵ בענין נבואת משה רבינו, שאף שהיתה בדרגא נעלית משאר הנביאים, הנה מכל-מקום בעת הנבואה "הוא עומד על עמדו שלם"⁵ (שלא כשאר הנביאים שהיו "יראים ונבהלים ומתמוגגין"⁵), וזהו מצד שגופו של משה לא בלבד והפריע לו, כי גופו חי' כמו נשמתו.

ולזאת, הרי משה רבינו חי' **בגופו** "כל ימי יהושע"!!

(משיחת ש"פ וילך ה'תשכ"ו - בלתי מוגה)

* ע"פ שיחות קודש תשכ"ו ע' 16-17, בהוספת ע"פ רש"י ורמב"ם הל' יסוה"ת פ"ז ה"ו.
(1) לא, כט.
(2) שופטים ב, ז (וכצ"ל הצינן ברש"י בפשטות).
(3) ברכה לד, ה.
(4) תענית ה, א. וראה פרש"י ר"פ ויחי.
(5) ע"פ שיחות קודש תשכ"ו ע' 16-17, בהוספת ע"פ רש"י ורמב"ם הל' יסוה"ת פ"ז ה"ו.

"נשמתו עדן", שכן, לשם מה לומר "נשמתו עדן" כשנקל וטוב יותר לומר "נשמתו בי".
(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א): כך גם על הרבי - אינני אומר "נשמתו עדן", אלא "נשמתו בי"!!

(משיחת חג הפורים ה'תשי"א - בלתי מוגה)

"רגלים" ו"ימים" בעולם דלמטה

ובימינו אלו: מכיון שנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נמצא ב"עולם האמת" - זקוק הוא שגם בעולם דלמטה יהיו לו "רגלים" ו"ימים" וכל שאר האברים, שיעסקו בהפצת תורתו עד למעשה בפועל. וכדי שכל זה יהי' בהצלחה - צריך הדבר להעשות באופן מאורגן, ולכן, ישנו אחד, אשר "עבד לעם הזה נתתיך", שתפקידו לארגן פעולות אלו.

(משיחת י"א ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

הוא פסק על עצמו

וי"ל, דע"י שמביא בהמאמר מ"ש במדרש שמרדכי בדורו חי' שקול כמשה בדורו, עי"ז פסק בעל המאמר את הדין על עצמו¹⁶, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור.

(מקונטרס פורים קטן - תשנ"ב)

16 ע"ד הפירוש בלשון המשנה (אבות רפ"ג) "דין וחשבון" (דין ואח"כ חשבון) - ע"פ דברי המשנה (שם מט"ז) ש"נפרעין ממנו מדעתו ושלא מדעתו", שלאחרי שהאדם פוסק מדעתו דינו של חבירו, פוסק דין לעצמו שלא מדעתו, כיון שע"פ "דין" זה עושים "חשבון" בנוגע למצבו הוא (ראה לקו"ש ח"ז ע' 283. וש"נ).

המדור מוקדש לעילוי נשמת

חי' מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיחי נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד

ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי'שא גנ' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד

ת. ג. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

המדור הבא מוקדש לעילוי נשמת מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה

ובעלה ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת חי' רחל בת שפירנצא שנאל

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

מעולם לא הי' הענין שיכולים לשאול ושואלים "וכי בכדי חנטו חנטייא"

הקטע שלפנינו נעתק מלה במלה מתוך סרט ההקלטה של התוועדות י"ב תמוז ה'תשמ"ה ותורגם ללשון הקודש ע"י מערכת "יחי המלך" * - בלתי מוגה

[. .] רחמנא ליצלן לומר שהי' נשיא בעבר, אלא "הוא בחיים" מכיון ש"זרעו בחיים", כאשר ישנם חסידים שלומדים את החסידות שלו ועוסקים - ממלאים את תקנותיו, אזי הוא בחיים ממש כאן למטה מעשרה טפחים!

נשאלת השאלה שאחרים שואלים, כפי שהגמ' כבר מבהירה זאת ואומרת: "וכי בכדי חנטו חנטייא וכו'?" הרי היתה לוי' ו"חנטו חנטייא" וכו'?

הגמ' יודעת זאת וכותבת את-זה, והמסקנא היא שיש לדעת ש"הוא בחיים", וכל זמן ש"זרעו בחיים" - שזה הרי יהי' עד ביאת משיח, וגם לאחרי ביאת משיח הרי ילמדו את החסידות שלו, ויקויים "הקיצו ורגנו שוכני עפר" ² והורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו, אע"פ שהי' אז גם לימוד התורה, תורה חדשה מפי משיח צדקנו - ביחד עם זה כל חסיד ילך עם הרבי שלו, וכולנו, כאו"א מאיתנו, נלך עם הרבי שלנו עם נשיא דורנו.

ובאופן שכבר עכשיו "הוא בחיים", ומעולם לא הי' הענין שיכולים לשאול ושואלים "וכי בכדי חנטו חנטייא" ואמרו קדיש וכו' וכיו"ב, אזי הגמ' ידעה זאת והגמ' הביאה את-זה ופסקה שידעו ש"הוא בחיים" ו"זרעו בחיים" עם כל הענינים השייכים לזה.

(* ההדגשות הם במקומות שבהם הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק'. הקטע האחרון בא באותיות גדולות מהרגיל לצורך הדגשתו.
1) תענית ה, ב: "יעקב אבינו לא מת . . וכי בכדי ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא וקברו קברייא . . מקרא אני דורש, שנאמר (ירמ' ל, יו"ד) ואתה על תירא עבדי יעקב נאום ה' ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרוחוק ואת זרעך מארץ שבים, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". וכן בפרש"י שם: "יחי יעקב", "חי הוא לעולם".
2) ישעי' כו, יט.

מה עונה יהודי כששואלים: הרי "ספדו ספדנייא"?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך" *

הגמרא אומרת** ש"יעקב אבינו לא מת", ומסבירה מדוע - כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

במשך כל הדורות אין אף נקודה בזמן ונקודה במקום שהי' בה הפסק ב"זרעו בחיים", רחמנא-ליצלן, שאזי יעקב אינו חי - רחמנא ליצלן, הי' לא תהי'!

התורה אומרת שההוכחה היחידה לכך ש"הוא בחיים" היא מתי ש"זרעו בחיים", ש"זרעו" הכוונה לכל יהודי - אנשים נשים וטף, שהם כולם זרעו של יעקב.

[. .] וכאשר שואלים יהודי: כיצד אתה יכול לומר ש"יעקב אבינו לא מת", הרי "ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא" עם כל שאר הענינים?

עונה הוא: "אנא קרא קדריש!" אינני יודע משום "קונצים" ופוליטיקות ("קיינע קונצן און קיינע פאליטיק").

ועל מה שמקשים - הרי היו כל הענינים הנ"ל? עונה הוא: אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים - "אנא קרא קדריש", ללא שום פלפולים, אני יודע רק מה שכתוב בתורה: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

(משיחת ש"פ ויחי, י"ב טבת ה'תנש"א - בלתי מוגה)

(* ע"פ רשימה פרטית של כמה מהתמימים שי"ל על-ידי "קבוצת תלמידי בית המדרש אהלי תורה" ברוקלין נ.י. ה'תנש"א. עוד משיחה זו ראה בסה"ש תנש"א ח"א ע' 225. ** ראה הע' 1 שבעמוד הקודם.

הוא חי!

הקטע שלפנינו נעתק מלה במלה מתוך סרט ההקלטה של התוועדות ט"ז תמוז ה'תשמ"ה, ותורגם ללשון הקודש ע"י מערכת "יחי המלך" * - בלתי מוגה

[. .] [הספרים] צריכים לחזור לבית אגודת חסידי חב"ד, לאותה קומה - לאותו חדר ולכל הקומה היכן ש[כ"ק מו"ח אדמו"ר הוא] הבעל הבית עד עכשיו, ולא היתה שום ירושה וחלוקה כלל; כדי שתהי' חלוקה או ירושה צריכים להתאסף בית דין, והב"ד צריכים לאמוד ולחלק, ויש לעשות זאת בהסכם כל היורשים - כל ענינים אלו לא היו עד היום הזה, ובעזר ה' גם בעתיד לא יהיו

- מכיון שהוא חי!!

"נשמתו בי"!

לאחר הסתלקות כ"ק אדנ"ע אמר פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר שאינו אומר אודות אביו

(* התיבות שבאו בסוגריים מרובעות הם הוספות המו"ל להבנת המדובר. כשאמר כ"ק אד"ש מה"מ את התיבות האחרונות הגביה את קולו הק' במאור ("ווארום הוא חי").